

29- Truyện Về Việc Trối Nhạc Cúng Đường Được Chứng Thành Bích-Chi-Phật

Một thuở nọ, Đức Phật ngự trong khu lâm viên Kỳ-đà Cấp cô độc thuộc nước Xá-vệ.

Bấy giờ các trưởng giả giàu có trong nước này đều chưng diện, mặc y phục đẹp, đeo chuỗi anh lạc vàng xuyên, đem theo hương hoa đến, trối kỹ nhạc cùng nhau tụ họp, định ra ngoài thành để du ngoạn vui chơi. Khi vừa đến cửa thành, các trưởng giả gặp Thế Tôn dẫn đầu các Tỳ-kheo đắp y, ôm bát vào thành khát thực. Các trưởng giả thấy Đức Phật Như Lai có ánh sáng rực rỡ, với ba mươi hai tướng tốt và tám mươi vẻ đẹp, ánh sáng chiếu soi như trăm ngàn mặt trời. Ai nấy đều vui mừng, đánh lễ dưới chân Phật, tấu trối âm nhạc để cúng dường Đức Phật và chúng Tăng. Mỗi người đều tung rải các thứ hoa mình mang theo lên thân Đức Phật để cúng dường. Ở trên không trung, các hoa này biến thành lọng hoa, Đức Phật dùng thần lực biến lọng hoa ấy trùm khắp thành Xá-vệ.

Các trưởng giả thấy việc biến hóa như vậy, đều khen là việc chưa từng có, liền gieo năm vốc sát đất, nhân đó phát thệ nguyện:

–Với công đức căn lành tấu trối âm nhạc này, nguyện cho đời sau chúng con được thành Chánh giác, độ khắp chúng sinh như Đức Phật không khác.

Các trưởng giả phát nguyện xong, Đức Phật liền mỉm cười. Từ trên mặt Phật phát ra ánh sáng năm màu, ánh sáng này nhiễu quanh Đức Phật ba vòng rồi trở lại nhập vào đánh Phật.

Lúc ấy Tôn giả A-nan bạch Phật:

–Như Lai là bậc đáng tôn trọng, Ngài không bao giờ mỉm cười cười một cách vô cớ, vậy có việc gì khiến cho Như Lai mỉm cười như vậy? Cúi xin Ngài giải thích rõ cho chúng con được biết.

Đức Phật hỏi A-nan:

–Ông có thấy các trưởng giả này hay không?

A-nan bạch Phật:

–Bạch Đức Thế Tôn, con có thấy.

–Nhờ công đức căn lành tấu trối âm nhạc, rải hoa cúng dường này cho nên trong một trăm kiếp ở đời vị lai các trưởng giả này không bị đọa địa ngục, súc sinh, ngạ quỷ; được sinh lên cõi trời, cõi người, thường thọ hưởng sự vui sướng và thân sau cùng tất cả đều thành Bích-chi-phật, đều đồng một hiệu là Diệu Thanh, hóa độ chúng sinh nhiều không thể tính lường. Vì vậy nên Ta mỉm cười.

Lúc ấy các Tỳ-kheo nghe lời Phật dạy, đều vui mừng thực hành.